

Glasiló „Slovenskega čebelarskega društva,“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udóm brezplačno.

Vsebina: T. Kurbus: Julij. — Iv. Jurančič: Omejitev trotov. — Fr. L. Kaj je panjeva kletka? (Konec.) — Pó Vilj. Bölscherju priredil J. W.: Modrovanja o čebeli. — Razno-terosti. — Izkaz udov. — Poziv. — Listnica uredništva. — Oznanila.

Julij.

T. Kurbus.

Poljedelec je pokosil svoje senožeti in s tem napravil čebelam konec nabiranja nektarja. Ko bi se pa to tudi ne zgodilo, odcvetele bi itak te cvetice kmalu ter bi nehali ti viri. Vendar ta odmor vsaj pri nas ne bo trajal dolgo; pokazal se bo tega mesca močno duhteči kostanjev cvet. Lipa pa sedaj ob prehodu junija v julij nuja svoj cvet. Ta brezpašni čas moramo uvaževati.

Pred vsem ne smemo sprejemati več rojev, ker ta ljudstva nimajo več časa izdelati svoj dom ter ga napolniti s potrebno zalogo za zimo. Tak roj zasipljemo na prt, mu vzamemo matico ter ga vržemo v panj nazaj ali pustimo čebele same iskati svoj prvotni dom. Drujca ali tretkovca lahko čez noč naslonimo k letalnici ali še boljše zadaj k odprtemu panju; čebele bodo same zlezle nazaj k plemenjaku ter si odbrale matico, katero bodo smatrale za sposobno. Natančne revizije je tudi ta mesec treba.

Vsako ljudstvo mora imeti matico in sicer oprášeno, oplemenjeno. Če se ta v treh tednih ni oprášila, potem se ne bo več, ker so se njena spolovila skrčila. Ona je potem trotovka, to je, da leže le trotova jajca. Nekaj matic imaš oprášenih od slabih drujcev in te boš v tem slučaju dodal, vendar v

kletki. Ljudstvo smeš pri tem delu nekaj nakaditi, da ga omamiš nekoliko in zmotiš. Pridjano matico pusti v kletki eden do dva dni. Ljudstvo véasi jako rado sprejme matico, namreč oprášeno. Po navadi se matica pridene zvečer, pusti v kletki tisto noč, celi drugi dan in še drugo noč. Drugo jutro se spusti. Če čebele po kletki hodijo, z glavo stikajo proti matici, s perutnicami mahljajo tedaj so jo sprejele; če pa zadke tiščé proti njej, hočejo jo pikati, tedaj je ne marajo. Navajeno čebelarjevo oko hitro spozna prijazno ali sovražno vedenje čebel napram matici. Če nimamo oprášene matice, dodamo neoprášeno ali pa godno matično zibelko. Najprikladnejše dodevanje matice je, ako zavijemo svinčnik v umetni sat. Sedaj imamo voščeno cev. Na eni strani jo zadelamo ter tam napravimo luknjice s šivanko. V odprtino na uni strani pustimo zlesti matico ter za njo stisnimo cev. To pripravo pritrldimo na sat okoli zalege. Čebele bodo to umetno matično zibelko razgrizle, matico oprostile ter jo rade sprejele. Opaziš pa matico-trotovko ali delavko-matico, moraš ljudstvo močno nakaditi, omamiti tudi z bovistom, ker taka ljudstva zakarbodi ne sprejmejo matice.

Srednje roje, na katere staviš upanje, moraš pitati. Slaba ljudstva združi eno, močno zmiraj več nanosi nego dva slabiča in se tudi roparjev uspešno brani. Vsa dela opravljaj sploh na večer ali zgodaj zjutraj, ko čebele ne letajo. Ne rztresi nobene kapljice medu v uljnaku. Tudi panjev ne odpiraj sredi dne, da si ne privabiš ali vzgojiš roparjev. Tudi letavnice na bradah zoži. Preberi vse članke o ropanju, katerih najdeš več v prejšnjih letnikih, da se boš tej nezdodi, če te zadene, koj znal ubraniti.

Ponehanje paše napravi tudi trotovo vojsko. Tukaj čebelam pomagaj, da se prej znebijo teh nebodijihvečtreba. Če pa panj ne iztirava trotov, je gotov znak, da je brezmatičen. Če nimaš ne matice, ne godne matične zalege, ga koj združi, kajti predno si ljudstvo iz zalege matico zgoji, je že zelo oslabeledo in ni več za zimo.

Znaš li, da je v tvoji bližini, v dolini pod taboj ali v gori nad taboj še dobra paša, okovari svoja ljudstva za pot ter jih prenesi ali prepelji v pašo. Ta trud in trošek se ti bo obilno poplačal.

Omejitev trotov.

Spisal Iv. Jurančič, potovalni učitelj.

„Moška glava, prva glava!“ Tako se navadno sploh reče pri nas ljudeh. Blagor možu, blagor družini, občini, kraju, sploh vsaki skupini, kjer se v resnici sme reči: „Moška glava, prva glava“, kjer imajo možje res „moške glave“ v pravem pomenu besede, da namreč nad moškimi rameni ne tiči „babja“, ali še kaka slabaja glava.

Tole do sedaj povedano velja seveda pri nas ljudeh in vsaj v Evropi, v Ameriki je zopet drugače. Kako se pa ta reč suče v čebelnem panju? Tam je pa celo obratno: tam je moška glava najzadnja in — razen kratkega

časa v letu — brezpomenljiva. Troti tedaj igrajo v čebelnem ljudstvu nekako podrejeno in najzadnjo ulogo. Oni ne delajo v panju, ne donášajo in ne nabirajo živeža; nekdam so jim pripisovali, da zalego grejejo in pomagajo gojiti, da torej gorkoto v panju narejajo. Pa tudi to je prazno in neresnično; torej edini pomen trotov je: oplemenitev matice. Za to seveda zado-
stuje za vsako matico le po en trot in sicer se mlada matica le enkrat oplemeni ter prejme semena za celo življenje. Oplemenitev matice se vrši v zraku, včasih jako daleč od panja, torej je ta akt, oziroma uspeh popolnoma odvisen od slučaja. Čim več je trotov v zraku, tem gotoveje pride matica s trotom v dotiko. Zategadelj je spomladi in jeseni, ko je malo trotov, oplemenjenje tem negotoveje, in uspeh tem redkeji. Takrat mora matica po večkrat, včasih cele tedne po vsak dan izleteti, predno se opráši, in marsikatera se prej zgubi, jo kak ptič ali sršen požre, jo nevihta pre-
hiti i. t. d.

Torej je vsekako dobro in potrebno večje število trotov; vendar, kakor vsaka reč, ima tudi to svoje meje. V pravilnem slučaju ima čebelno ljudstvo ob času svojega najvišjega razvitka, t. j. od maja do septembra, kakih 500 do 2000 trotov, in to je za vsak slučaj dovolj. Stareje matice ležejo navadno več trotovih jajec, nego mlajše; prvo leto sploh malo, včasih celo ne. V panjih tedaj, kjer je mnogo trotovih satov in stara matica, se večkrat zaredi neizmerno veliko trotov. Vsakomur je to lahkoumevno, da se za tako čezmerno izgojo porabi mnogo živeža. Umen čebelar skrbi, da se ta reč obdrži v pravem razmerju, torej omejuje trotovo zalego. Kako se doseže to? Skrbi se naj, da se triletne in druge manj rodovitne matice o pravem času zame-
nijo; trotovega satovja se pusti v panju le toliko, kar primernemu razvitku zadostuje, t. j. par manjših delov sata v skupni množini 1 dm^2 . Vse kar je več, zlasti taki sati, ki so morebiti čez eno tretjino, do polovico ali še več trotovi, se pri vsakem opraviu predevajo iz sredine vališča h kraju ter se celo odstranijo ali izrežejo, kadar so prazni, t. j. brez zalege. Prazna spekulacija pa je, ako trotove sate le iz panja odstranimo ter jih hočemo potem porabiti v medišču, češ: za med so dobri. V takem slučaju bi gotovo imeli zopet prej trotovo zalego v njih, nego kapljico medu.*) Na to mi bo pa kdo ugovarjal: pa denem matično mrežo na prehod. Zakaj taka protinaravna sredstva uporabljati, s kojimi se čebele le mučijo, v delu ovirajo ter život, zlasti perotnice poškodujejo in obrabijo? Ako rabimo v medišču le čebelno satovje, ne bo nevarnost tako velika, da bi matica prišla tje, ako je le prehod dobro urejen; trotovi sati so namreč ona vada, ki privabi matico gotovo in najprej v medišče. Nepotrebno trotovo satovje torej izrežimo, skuhajmo v vosek, ki ga porabimo za umetne sate.

Potrebno množino trotovega satovja pa hoče in mora imeti vsako ljudstvo, da se čuti zmožno popolno se razviti ter da ostane vsled tega v pravilni delavnosti. Skušnja nas uči, da v panju, kjer sploh ni nič trotovih celic in ne praznega prostora, čebele razgrizejo nekaj delavčnih celic ter jih pre-
delajo v trotove.

*) Razven v dobri jesenski ajdovi paši, ko je že minul nagon do rojenja. — Op. ured.

Le roji delajo navadno prilično kakih 14 dni lepó čebelno satovje brez trotovega dela; zlasti oni, ki nimajo prestare matice. Stara ljudstva pa, ako jim damo prostor, delajo skoraj izključno le trotove sate. Torej ravnamo v tem oziru umno le tedaj, ako dajemo starejim ljudstvom izdelovati umetne sate ali jim pa sploh z izdelanim satovjem prostor razširjamo, mladim rojem pa dajemo samo z začetki opremljene satničke, da nam kolikormoč veliko lepega čebelnega satovja naredijo.

V prejšnjih časih so izmišljali čebelarji najrazličnejše trotove pasti, s katerimi so preveliko množino trotov lovili ter jih pomorili. Take pasti spadajo dandanes le še med nepotrebno šaro; bile so prej škodljive, nego koristne, ker so se troti v njih nakopičili ter čebele v izletavanju jako ovirali. Kaj nam pomaga trote pomoriti potem, ko so nam že večino porabili? Trot v življenju ne porabi veliko; saj ne dela nič, torej tudi ne more telesnih moči izrabljati. Znano nam je, da ljudem, ki nič ne delajo, tudi jed slabo diši. Pač pa porabi trot veliko v svojem razvitku kot ličinka v celici, dokler raste. Ako premislimo, kako je jajce majhno, iz njega pa zraste tako velika žival, kot je trot, moramo že priznati, da pokladejo čebele precej veliko množino živeža v celico, da zamore ličinka dorasti ter se razviti do zabubljenja. Nespametno bi bilo torej, pustiti v panju nezmerno izgojo trotov ter jih potem dorastle uničevati. Skrbimo, da se trotova zalega ne razširja čez potrebno mero; ko so troti že izleženi, nam ne koristi veliko, če jih morimo, saj jih čebele same odstranijo, kadar jih več ne potrebujejo.

Med čebelarji najdejo se tuintam tudi taki, ki pustijo čebelam spoljubno veliko trotove zalege gojiti, potem pa, ko so celice pokrite, na skrajno ostuden način sate z nožem ostrižejo, kakor pravijo: trote obglavijo. To je ena najgrših čebelarskih razvad! Kakor sem zgoraj omenil, kaj mi pomaga trota uničiti potem, ko mi je že večino svojega dela požrl? Bil je v nekem kraju še celo „premeten čebelar“, ki je tako obglavljeno trotovo zalego v točilu iz satov izganjal. Skrajna grdoba! Pa glejte, kako ga je izplačala njegova modrost! Letos ima gnilobo v najhujšem razvitku. Le par panjev je še, kolikor se vidi, zdravih, polovica jih je pa že mrtvih.

Varujmo se tedaj takih protinaravnih operacij in sredstev! V panju umno, pravilno in čebelni naravi primerno delajmo in ravnajmo, potem je veselje podvojeno in uspeh zagotovljen!

Kaj je panjeva kletka?

Spisal Fr. L.

(Konec.)

V kletki pa tudi lahko čebele napajamo. Saj je znano koliko vode porabi močni plemenjak in koliko čebel zgubi življenje pri donšanju vode. Voda je zunaj mrzla, in ko se je čebela nasrka, se preveč shladi in v svoji goreči skrbi za zalego dostikrat ne čuti, da ji je postalo bolj hladno. Otrpne

ali se prekucne v prehladno vodico in utone. V jeseni pa, kadar medene satnike iztočimo, jih ni treba obešati nazaj v panj k oblizovanju, ampak obesimo jih v kletko. Čebele jih lepo osušijo in če so prav krepke tudi tupatam kak v točilu polomljeni sat popravijo. Roparice? Nimajo v kletko pristopa. Radi teh se še posebej kletka priporoča. Čebele lahko po dnevu pitamo v kletki. V ta namen si napravimo dolgo cev, jo pretegnemo skozi luknjico, narejeno v eno steno kletke, in po nji v koritce, položeno na dnu kletke v oddaljenosti 1 cm od žrela, prilivamo medu. Roparice čutijo sicer med v kletki, a po nekotikerem brezuspešnem poskusu v kletko udreti, nejevoljne odfrčijo.

S kletko se tudi prepreči nepotrebno rojenje. Roj zleti iz panja v kletko in kadar se je bil tamkaj usedel, porežeš in odstraniš v izrojencu (ki je prvikvat rojil) vse matične celice. Roj se zvečer sam vrne nazaj v panj ali mu pa z dimom pomagamo. Tudi ga lahko vsuješ v drug panj in tako ti je kletka prihranila roj loviti in bogsivedi kje na visoki hruški ogrebat.

Roj s pomočjo kletke napraviti je še lažje delo kot najfinejši med lizati. Prava zabavna igrača!

Pa kako ga naredijo s pomočjo kletke — jaz, oprosti ljubi čitatelj, sam ne vem! Samo čital sem v nekem „Haupt-Preisbuch-u“, ki take kletke „toplo“ priporoča.

Po svoji lastni skušnji s kletkami, priznam, da se v njih res čebele lahko pitajo in tudi napajajo. A glede tega si praktičen čebelar lahko tudi sam pomaga s tem, da si za pitanje in napajanje svoje panjove po svoji volji uredi, da mu ni treba panjev odpirati ne zgoraj ne zadaj. Sevé, da se pri svoji trditvi ne oziram na nerojive, črne nemške čebele, ampak le na naše rojivke, s katerimi čebelarimo. Tem treba dati v jeseni dosti dobrega medu, ako si ga same niso dosti nanesle. Če je matica mlada in rodovitna, plemenjak pa močan (glede množine čebel) in zdrav — odpade vsako spekulativno pitanje! Če je pa matica in ljudstvo slabo, je spekulativno pitanje brezkoristno, da, še celo pogubno za tacega slabiča! Škoda medu! Nam kranjskim muharjem treba spomladi le ugodnega vremena za razvoj čebel, jeseni pa dva do tri tedne za izkoriščenje ajdove in resjeve paše.

Da nam ni treba kletk napravljati radi spomladanskega napajanja čebel, je tudi gotovo. Le postavimo v bližini čebelnjaka v zavetje pred vetrom in hladno sapo plitvo koritce z mahom napolnjeno in vlivajmo vanj mlačno, pičlo osoljeno vodo. Raji jo srkajo iz tacega koritca, kakor iz posode, vložene v kletko. Če pa katera pri koritcu otrpne, jo poberemo in v roki ogrejemo. Kmalo oživi in veselo odleti na svoj dom.

Roparic se pa vsak čebelar lahko obvaruje, ako o pravem času z mrežo zoži žrela, ne pita o nepravem času, ne trpi v čebelnjaku slabičev, ne muči se pri odprtem panju in pospravi takoj iz čebelnjaka vse satje kakor tudi vse medene madeže skrbno obriše. Panjeve brade na spodnji strani namaže vsaki tretji dan s smrdečim karbolinejem, ko se je namreč paša končala oziroma se še ni pričela.

Roj pa preprečim, če že hočem, tudi brez kletke. K temu ni treba družega kot matico zapreti s Hanemannovo mrežo na nekaj satnikov, da ne more zapustiti panja. Ali pa odstranim, ko sem prepričan, da ima panj še dobro in mlado matico, vse nastavljene matičnjake in tudi trotjo zalego in trotje satje. Pridenem pa nekaj umetnih medsten, da čebele, misleče na rojenje, premotim z delom.*) Če pa hočem imeti le prvca, dobro! Tedaj šesti dan po njegovem izletu izrežem in odstranim izrojencu vse razven enega, največjega in najlepšega matičnjaka. Roj, zapuščajoč svoj panj, ujamem pa lažje v prestrezalo kakor v kletko! Zakaj? Zato, ker prestrezalo lahko takoj ko je že roj v njem in ko sem ga zadrnil, odnesem. Kletke pa ne morem takoj odnesti dokler se roj ni pomiril. In še takrat ga težje odvezam, ker je kletka po snetju raz panjevo končnico na celi eni strani odprta. Čebele iz nje uhajajo in pravi križ je, ako so se čebele usedle med kletku in strop in panjevo končnico. Ne omenjam pa vznemirjenja čebel letavk, ki se vračajo iz paše in ne morejo v panj radi zaprte kletke!

Bolje se je obnesla kletka pri zdravljenju čebel, obolelih za zaprtjem, ki dostikrat zgodaj spomladi nadleguje naše ljubljenske. V tem slučaju poda se čebelam v kletko pol litra mlačne medene vode, v kateri je raztopljeno za lešnik grenke soli. Te se čebele nasrkajo in ko se je kletka, z ogretim zagrinjalom obsenčena, napolnila s celo množico čebel tako, da je toplota v njen silno narastla in solnce zunaj lepo sije, se mahoma kletka odpre. Čebele se prično takoj trebiti. Brez uporabe kletke treba hitro (ob solnčnem vremenu) vtakniti nekaj te tekočine v panj ali pod ali pa nad čebelno gnezdo, in panjevo žrelo za 10 minut popolnoma zamašiti. S tem smo dosegli, da se je toplota v panju povečala in čebele jo potem, ko smo žrelo odprli, kar uderó iz panja in se prično trebiti.

V mnogem oziru je pa kletka nepraktična naprava. Že njeno odpiranje in zapiranje, opazovanje toplomera in neba, če je dosti jasno in ni nevarnosti za izlet, obešanje in pritrjevanje kakor tudi odstranjevanje, vse to delo je neprijetno in tudi zamudno. Človek za take igrače nima ne časa ne potrpežljivosti. Potem se pa vendarle zgodi, da solnce, zlasti če stoji čebelnjak v popolnem zavetju pred vsako mrzlo sapico, in četudi je kletka z zagrinjalom obsenčena, izvabi nekaj čebel v kletko, tam tekajo po mreži gor pa dol, nazadnje otrpnejo ali se pa nekatere v njej otrebijo. Umivanje kletk pa ni zabavno opravilo.

Včasih se pa kletka nekoliko od panja odmakne, čebele silijo skozi špranje ven in sedaj jih lovi, če moreš! Po teh skušnjah, prištevam kletke k oni šari, ki je, kakor mnogo drugih čebelarskih iznajdb, nepotrebna. Z njimi, pravzaprav v nje lovijo dobičkaželjni čebelarski trgovci kaline in jih dosti vjamejo. Prodajajo take kletke seveda različne oblike, velikosti, brez in s pritklinami po 5, 6, 8 in še več kron. Mene je stalo 12 takih kletk

*) Na rojenje misleče čebele, ki že za roj sede, ne sta ijo več ne na novo satja in tudi ne izdelajo umetnih medsten. Boljši pripomoček je, dodati panju par satnikov mlade, nepokrite zalege.

skupaj nekaj čez tri krone, ker sem jih sam napravil, ali če kdo misli, da je le to najboljše, kar se drago prodaja, in naroči takih naprav večje število, se mu mošnjiček občutno olajša.

Popisal sem te panjeve kletke zato, da se ž njimi tudi kranjski čebelarji nekoliko seznanijo. Ako me kdo pri popisovanju ni razrnel, kar se lahko zgodi, ko ni v pojasnilo potrebnih slik, se mu ni radi tega treba vznemirjati, ker kakor sem k sklepu dokazal, mi kranjski čebelarji brez njih tudi lahko, da še lažje, čebelarimo. Namen teh vrstic je pa tudi ta, da kaj zvedo o novih naprednih iznajdbah drugih, zlasti nemških čebelarjev, in sprevidimo, da ni treba vsemu verjeti in vse imeti, kar se nam tako „toplo“ priporoča z nemškimi izrazi: „Empfehlenswert, sehr praktisches Gerät“ itd. in ker tudi ni vsega treba kranjskemu Janezu, kar rabi nemški Mihel!

Modrovanja o čebeli.

(Prosto po Vilj. Bölscheju priredil J. W.)

Zlekni se tja na obronku senčnatega gozda in položi svojo glavo v bujno resje, da se ti zazdi, kakor bi ti jo venčala rdeča trnjevka! Trudna tvoja glava, ki jo teži toliko filozofije! Sanjaš, razmišljaš, modruješ, kar te nekaj predrami.

Čuj, lahko brni prek tvoje glave čebela, ki pohiteva od cveta do cveta. Slediš jo z očmi, dokler ne izgine v trepetajočem solčnem zraku ko prah; nežna melodija njenih kril se razgubi in utihne v daljavi. Znova začneš modrovati: cel svet poln problemov tiči v tej mali čebeli, brneči po resju, svet poln najgloblje življenske modrosti.

Ali poznaš bajko o svetcu, ki se je pri svojem bogu pritožil, češ da je svet pretesen za njegove misli? Tedaj mu je odprl bog oči, da je mogel razmotriti tajnosti solčnega prahu. Minilo je tisoč let, da je prišel bog spet na zemljo, svetnik je sedel še vedno na prejšnjem mestu in strmel v solčni prašek — zdelo se mu je, da je šele pri začetku. Toliko tajnosti je v najmanjšem drobcu v naravi!

Sledi v duhu čebelico! Njeno lahno, ko sanje nežno brnenje se ti zazdi ko pomembna melodija. Zdajci ti zazveni spev o ljubezni, ki je ustanovila državo ljubezni, ki se je podržavila . . . Turobna, otožna melodija je to, a mogočna, pretresljiva ko malokatera. Komaj, da se je zavedaš. Čul si pač že o čebeli in njenem ljudstvu, o trotu, o matici, površno, kakor se dandanes sliši mnogotero. Saj je značilno za našo moderno naobraženost, da se nam maši in trpa neštevilno rečij v glavo, a le z besedami. In pri besedi tudi ostane, stvar sama pa nam ostane tuja, nepoznana, kakor da bi jo bila beseda zadušila. O ljubezenskem romanu čebele prav nič ne veš, ti ne veš, da se pričinja tu neznansko poučno poglavje, ki sega tudi v osrčje najglobljih človeških vprašanj. Poslušaj tedaj!

Tamle brenči mala kosmata lepotica, tam spet ena, in tam še ena, od cveta do cveta, od cvetlice do cvetlice. Znana je ta navada čebel, to ve vsak otrok. A to ni brezposelna navadica, tudi ne, da bi samo uživale in se naslajale ob slasti sladkega cvetličnega medu. Oné nekaj nabirajo, one — delajo. Tu srkajo med, tam vodo, tu si oblagajo hlačice s cvetnim prahom, tam z lepilom. Najprej pa se vprašaš: kaka stvarica je takale čebela? Žuželka, spadajoča med kožokrilce. K tem prišteva naravoslovec vse, kar se zove osa, sršen, čmrlj, končno priveša še mravljo. Te medicarice so takorekoč na višku vesoljnega žuželstva, kakor pa je znano, je žuželka sama že na vrhuncu razvitka členarjev; tedaj stojiš ti, človek, z njo na taisti najvišji stopinji: čebela in mravlja sta, rekel bi, „človek“ svojega šesteronovega rodu, kakor si ti, dvonožec, vršiček rodu vretenčarjev, samo da si se ti še neizmerno više povzpel v naravnem razvoju nego najbolj premetena čebela.

Čebela, ki tam brni, je torej žuželka. Kaj pa je z njeno ljubeznijo? Ali je ta čebelica samec, ali je samica, ali je tisto čudovito dvospolno bitje, ki mu pravimo hermafrodit? Glej, smo že pri uganki, pri čudovitosti.

To veš, da žive mravlje družno in da žive tudi čebele družno, v mnogoglavih družinah, in da skrbno goje svoje mladiče. Čebelice nekaj nabirajo tam po resju, kakor vidiš, obložene odletavajo, kakor da bi hotele nekaj prinesiti domov. Komu neki? Najbrž svojim mladičem, svoji zalegi.

Slučaj hoče — če smemo govoriti v naravi o slučaju — da je to nabiranje že samo ob sebi ljubezenski čin, ne za marljive čebelice same, ampak za cvetke, katere obiskujejo. Saj veš, da se cvetka ne oplodi kar sama, ampak da je treba semenskega prahu z drugega cveta, ki naj pride na brazdo cvetke in jo tako oplodi. Ker pa se cvetke ne morejo spolno zblíževati in spajati, ker so nepremične na svojem stebelu in se ne more podati druga k drugi, so si v tej stiski našle ljubeznivih posredovalk, priletajočih in odletajočih žuželk. Te prihajajo obložene s cvetnim praškom ene cvetke na drugo taiste vrste, ta jim že stegne naproti svoja ženska spolovila, ki hlastno potegnejo vaše tuje seme kot življensko mano. Tudi čebela je tak „postillon d' amour“ (ljubezenska prenašavka), ki nehote povrne in popravi to, kar je zakrivila s tem, da nabira za-se cvetnega prahu in medu. Kot povračilo za njih dobrotnost omogočuje cvetkam oploditev in množitev. To le mimogrede, da vidimo kako pospešuje preprosto, trezno, vsakdanje delo čebele tujo ljubezensko nalogo. Kako pa je z njeno ljubeznijo? Če ima doma deco, mnogo lačnih trebuškov, za koje je treba tako marljivo nabirati, tedaj mora imeti — tako bi človek vsaj mislil — že mnogo užite ljubezni za seboj.

Ujemi si eno! Varuj se, da te ne pikne. Že je prepozno, že ti je zasedla želo v prst. A s tem uniči tudi sama sebe, kajti ostro bodalce, s katerim se je branila in ti ga pustila v mesu, ni vnanje orodje, temveč člen njenega telesa. Če se izdere, nastane v njenem truplu smrtonosna rana. Žrtvuj jo torej, oglej si njene notranje dele, nje spolovila, da določiš veliko vprašanje: mož ali žena!

Čuden najdež to. Skoro ti je žal žrtve. Našel si pravo revico mučenico, vsaj v ljubezenskih stvareh. Po osnutku spoznaš sicer, da je samica, a ravno

v spolnih delih neznansko zaostala samica. Nerazvit je jajčnjak, zaostalo in nepristopno je vse, kar naj bi služilo v spolno združitev. Pred seboj imaš prisilno vestalko,*) kateri je neznano vse zakonsko in materinsko veselje. In vendar je revna stvarica nabirala po cvetnih čašicah. Za koga? Mari skrbi, ker je sama brez materinstva, za tujo deco? Ujameš drugo teh nabiravk, tretjo, četrto, povsod taisti pojav, vselej ta žalostna zagonetka. Vse se kažejo, rekel bi, brezspolne. Vse te stotine, ti tisoči, ki brenče po livadah, vrtilih, gozdih, vse je neplodno, nesposobno za oploditev.

Naša mala vestalka prifrči domov v panj. Okrog nje vse šumi in vrši, po celicah, kotih, hodiščih. Pravi grad je nje dom, smelo zgrajen ko visok stolp, izba pri izbi, celica pri celici. Tu vidiš napolnjene shrambe, kjer je nabasano slastnega živila, kjer polni zlata medica celice zvrhoma v napeti dehteči obilici. Tu imajo otročje sobice, kjer se mali lačni črvčki zvirajo in pretegujejo ali pa še spe v belosvileni zibelki. Otroci, odkod neki ti otroci?

Povsod koder hodiš, kjer postaneš, ob žrelcih, po satnih ulicah, v kotih, ob voglih, povsod zreš prihajati in odhajati le — vestalke. Na tisoče in tisoče jih lahko šteješ, med deset in trideset tisoč jih biva v panju. Zdaj prav jasno opaziš, da kljub svoji zaostali spolnosti nekaj vendar niso zane-marile in zmaličile, namreč materinskega čuta. Z ginljivo skrbnostjo pitajo, goje in kojé mnogoštevilno deco v otroških celicah, dokler se ne izmotajo kot dorastle čebele iz svojih zibelk. Pa ti novorojenčki so zopet same vestalke, samice s popolnoma okrnjenim spolom; te naj zamaše vrzeli, ki jih je napravila smrt v vrstah ostalih. Kmalu so za vsako delo godne, izle-tavajo, prinašajo domov zaloge, goje novo nastalo, otročje potomstvo. Vedno zopet prejšnje vprašanje: odkod ta otroški blagoslov?

Vidi se, kakor da bi pri tem deviške vestalke ne imele nič opraviti. Šest tednov povprek traja poleti normalna življenska doba posamezne vestalke. Pa tekom teh šestih tednov se vedno iznova porajajo druge, da takoj nadomeste umrle. A ne da bi se katera proti koncu svojega življenja naenkrat spolno razvila in začutila v sebi žensko spolno silo. Kaj še! Zrastle so v detinskih celicah, starejše vestalke so jih gojile, razvile se v črvčkaste ličinke, zabubile so se, čez tri tedne so se oprostile vseh omotov, in zdaj delajo same za vzgojo novega zaroda. Vestalke rojene, živé kot vestalke, umro kot vestalke. Po svojem iskrenem poklicu so kakor pestunje, a tuje jim je vsako porajanje. To se vrši, ne da bi one kaj pripomogle — misterij (tajnost) v temnem ozadju.

(Dalje sledi.)

Raznoterosti.

Umrl je dne 5. julija gosp. Mihael Ambrožič, čebelar in čebelarski trgovec v Mojstrani na Gorenjskem. Čast njegovemu spominu! (Njegov živopis prihodnjič!)

*) Vestalke so bile v starem Rimu svečenice boginje Veste; zaobljubljene božji službi so morale ostati v vednem devištvu; noben moški jih ni smel pogledati.

Umrl je dne 1. julija bivši član našega društva, gosp. Martin Molek, župnik na Savi pri Litiji. Bil je vnet čebelar in sadjar ter v vsakem oziru blag človek. Zato mu bodi blag spomin!

Zborovanje avstrijskih in nemških čebelarjev, spojeno s čebelarsko razstavo, se vrši letos od 13. do vštvešega 17. avgusta v Dornbirnu na Predarlskem.

„**Čebelarjeva knjižnica**“. (Die Bibliothek des Bienenwirtes). Pred par tedni je izšel pri Wilhelm Frick, k. u. k. Hofbuchhandlung, Wien I. Graben 27, I. zvezek „Čebelarjeve knjižnice“. Ta knjižnica bo obsegala več zvezkov, v katerih bo zbrano vse, karkoli je najboljšega od že davnoznanega do najnovejšega iz teorije in prakse. Izdaja jo Theodor Weippl, meščanski učitelj v Klosterneuburgu ter ima do zdaj 14 sotrudnikov, ki so sami priznani strokovnjaki, kojih imena jamčijo, da bo to čebelarsko delo nekaj imenitnega. I. zvezek prinaša na 78 straneh samo navod, kako staviti razne čebelnjake, od najpriprostejšega do najelegantnejšega. Knjiga je opremljena z nič manj kot 70 podobami, torej skoraj vsaka stran, in velja 2 K 40 h. Nemščine večši čebelarji naj si nabavijo v svoj prid to lepo delo.

— ◆ —

Izkaz udov.

Nadaljevanje: Ambrožič Frančišek, Breže; Ambrož Ivan, Sv. Marjeta; Belec Tomaž, Sv. Marjeta; Bralno društvo, Sv. Marjeta; Bezjak Tomaž, Sv. Marjeta; Čagran Ivan, Sv. Marjeta; Debevec Frančišek, Vipava; Janžekovič Frančišek, Sv. Marjeta; Kos Frančišek, Sromlje; Krajncič Ivan, Sv. Marjeta; Lah Frančišek, Sv. Marjeta; Metlikovec Vinko, Volčjigrad; Obran Frančišek, Sv. Marjeta; Roje Anton, Št. Vid; Rožmarin Mihael, Sv. Marjeta; Slovensko čebelarsko društvo za Sp. Štajarsko (105 novih članov); Snaj Anton, Zado-brava; Vesenjak Frančišek, Sv. Marjeta; Valenko Ivan, Sv. Marjeta.

— ◆ —

Poziv!

Odbor „Slovenske Matice“ je izvolil v seji dne 28. marca t. l. odsek, ki naj pripravi vse, kar je treba za izdavo „tehničnega nemško-slovenskega slovarja“. V ta namen se obrača ta odsek do vseh, ki so morda že nabirali ali še nabirajo tehnične izraze, bodisi med narodom, bodisi po tiskovinah, s prošnjo, da mu blagovolijo svoje zbirke dati na razpolaganje ali mu vsaj naznaniti, kakšne zbirke imajo, t. j. v kakšne tehnične stroke spadajoče in kako obširne, in ali bi jih bila volja nabrano gradivo v porabo prepustiti „Slovenski Matici“ za slovar, ki se ima o svojem času izdati. Dopisi, tičeči se te stvari in zbirke naj se pošiljajo „Slovenski Matici“ v Ljubljano.

Pripravljalni odsek za izdavo tehničnega slovarja.

Listnica uredništva.

Gosp. patru v G.: K skušnji z odliko iskreno čestitamo! — Gosp. L. T. v N. p. C. (Istra): Stekleno posodo za med dobite razne velikosti pri tvrdki »Stölzle's Söhne, Wien IV. Freihaus.« — Gosp. Fr. L. pri sv. J.: Počitnice so pred durmi, in potem se ustmeno posvetujeva. Na veselo svidenje!

Čebele kupuje M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — **Prodaja** pa isti **umetno satovje** iz pravega čistega voska.

Umetno satovje po 4 K 20 h za kg preskrbi udom »Čeb. društva« I. N. Babnik Ljubljana.

Deset plemenjakov v nemških panjih

proda

Frančišek Obrekar,

čebelar v **Dolnji Tribuši**, pošta **Slap** pri **Idriji**.

Za čebele

je facelija in esparzeta najboljša paša,
in se dobi pri

Peter Lassniku v Ljubljani,

zaloga velikanske pese, vrtnih in travnih semen.

Čebelnjak

3½ m dolg, 2 m širok in 2 m visok;

12 nemških panjev in 6 košnic

ima naprodaj

FR. UNGER

v Spodnji Šiški pri Ljubljani.

15 do 20 panjev čebel

s premakljivimi satniki

(mera medišča nemškega panja s 16 satniki)

in nekaj nemških panjev z mladimi maticami

proda

Janez Meglen

čebelar v Potiskavcu št. 3, pošta Videm pri Dobropoljah.

Semena rdeče defelje (inkarnat), esparsete, facelije,
 ≡ ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee) ≡

zelo medunosne cvetlice prodaja

JOS. KORDIŃ v Ljubljani.

Umetno safovje, točila in vsa čebelarska orodja

razpošilja po nizkih cenah. kupuje pa tudi čebele

najstarejša, leta 1866. ustanovljena čebelarska tvrdka

baron Rothschütz v Višnjigori.

==== Ceniki se pošiljajo na zahtevo brezplačno. ====

Nemške panje (gerstungovce)

izdeluje po natančni meri, z mediščem po **7 K 50 h**, brez
 medišča po **6 K 60 h** s satniki vred:

❧ **Anton Drukar,** ❧

mizar v Kranju.

Preosnovljene

amerikanske (Pavlinove) panje

s povprečnimi satniki v svetlobi 25×34 cm izdeluje po primerni ceni

Jakob Virient,

čebelar v Olševku pri Kamniku.

Pravi čebelni vosek

kupuje v vsaki množini po **visoki ceni**, prodaja pa po **nizki ceni**
garantirano

==== **pristni med, pitanec** ====

Fr. Schupeutz v Ljubljani.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u
 v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“
 Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.